

Jodi Ellen Malpasová

ODHALENÍ

THIS MAN TRILOGIE

#1 New York Times bestseller

Jodi Ellen Malpasová

ODHALENÍ

THIS MAN TRILOGIE

#1 New York Times bestseller

Jodi Ellen Malpasová
ODHALENÍ

Copyright © by Jodi Ellen Malpas, 2012
Translation © Zdenka Lišková, 2014
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2014

ISBN 978-80-7388-977-7

Probírám se hromadami a hromadami krámů rozházených na podlaze svého pokoje. Přijdu pozdě. „Kate!“ zakřičím zoufale. Kde kruci jsou? Vybíhám na odpočívadlo a nakláním se přes zábradlí. „Kate!“

Zaslechnu povědomý zvuk dřevěné vařečky otírající se o okraje keramické misky a spatřím Kate, která se objevuje u paty schodiště. Rudé vlasy má vyčesané nahoru do chomáče kudrlin. Vzhledne a věnuje mi znavený pohled. Je to výraz, na který jsem si zvykla celkem nedávno.

„Klíče! Nevidělas moje klíčky od auta?“ vybafnu na ni.

„Jsou na stole pod zrcadlem, přesně tam, kdes je nechala včera večer.“ Zakoulí očima a vrací se i s dortovým těstem do své cukrářské dílny.

Totálně vystresovaná vyrazím na druhý konec odpočívadla a vyhrabávám klíče zpod haldy reklamních letáků. „Už zase se schováváte,“ zabručím si pro sebe a popadám pásek, lodičky a notebook. Scházím dolů z bytu nad Kateinou dílnou, kde právě dává lžící dortovou směs do nejrůznějších formiček.

„Měla by sis uklidit pokoj, Avo. Je tam děsnej svinčík,“ stěžuje si.

Jistě, moje osobní organizační schopnosti jsou celkem šokující, zvlášť když uvážím, že jsem návrhářka interiérů u Rococo Union a trávím celé dny řízením práce a organizováním všeho možného. Sahám si pro mobil, který leží na robustním stole, a strkám prst do Kateina těsta. „Nemůžu být geniální ve všem.“

„Vystřel!“ klepne mě lžící přes ruku. „Na co vlastně potřebuješ auto?“ sklání se, aby uhladila směs, zatímco si soustředěně opírá špičku jazyka o spodní ret.

„Mám první schůzku v Surrey Hills – v nějakém venkovském sídle.“ Provlékám si pásek skrz oka modrých pouzdrových šatů, nazouvám se do lodiček a stavím se před nástěnné zrcadlo.

„Já myslela, že děláš spíš město,“ ozývá se za mnou Kate.

Několik sekund si prsty prohrabuju vlasy, honím je z jedné strany na druhou, ale pak to vzdávám a místo toho je spínám několika sponami. Mé tmavohnědé oči vypadají unaveně a postrádají obvyklou jiskru – což je nepochybně důsledkem ponocování. U Kate bydlím teprve měsíc – nastěhovala jsem se k ní, když jsem se rozešla s Mattem. Chováme se jako dvě univerzitní studentky. Moje játra už křičí po odpočinku.

„To taky dělám. Na venkov se specializuje Patrick. Ani nevím, jak jsem k tomu přišla.“ Tyčinkou si nanáším lesk na rty, přitisknu je k sobě a líbnu Kate na tvář.

„Bude to bolet, to vím už teď. Měj se!“

„Ty taky. Uvidíme se,“ zasměje se, aniž by vzhledla od práce.

Navzdory tomu, že jedu pozdě, řídím své Mini do kanceláře na Burton Street s obvyklou opatrností. Když pak kroužím celých deset minut, než najdu místo na parkování, rozpomínám se, proč denně nejezdím metrem.

Do kanceláře se vrhám s pohledem upřeným na hodiny. Půl deváté. Tak jo, mám desetiminutové zpoždění, to není tak zlé, jak jsem si myslela. Cestou ke svému stolu mímám Tomův a Victoriin, oba prázdné, a když dosedám na židli, nenápadným pohledem kontroluju Patrickovu přítomnost v jeho kanceláři. Vyndávám si laptop a přitom zjišťuju, že mi tu někdo nechal balíček.

„Dobré ráno, poupátko,“ zdraví mě bodře Patrick, když usedá na okraj mého stolu, který jako obvykle skřípavě zaprotestuje pod jeho váhou. „Copak jsi to dostala?“

„Dobré ráno. To je nový vzorkovník látek od Millera. Líbí?“ Prsty přejíždím po luxusních materiálech.

„Nádhera,“ předstírá zájem. „Jen ať to nevidí Irene. Za nový bytový textil jsem právě utratil celé jmění.“

„Aha,“ polituju ho účastně. „Kde jsou všichni?“

„Victoria má dnes volno a Tom prožívá noční můru s Baine-sovými. Dnes tu budeme jenom ty, já a Sal, poupátko.“ Z vnitřní kapsy vytahuje hřeben a uhlazuje si jím stříbrnou kšticí.

„Já mám v poledne schůzku v Panském sídle,“ připomínám mu, i když na to nemohl zapomenout. „Víš jistě, že jsem na to ta správná osoba, Patricku?“

Pro Rococo Union pracuju čtyři roky a už od začátku bylo jasné, že mě přijali, abych rozvíjela podnikání v oblasti moderních interiérů. V Londýně teď rostou luxusní byty jako houby po dešti a Patrickovi s Tomem, kteří se specializují na tradiční design, by ujel vlak. Když jsme se uchytili a začalo toho na mě být moc, přijali Victorii.

„Řekli si o tebe, květinko.“ Staví se na nohy a můj stůl nanovo zaupí. Patrick to ignoruje, ale já se neubráním bolestné grimase. Měl by zhubnout, nebo mi přestat sedat na stůl. Ten už jeho hmotu dlouho neudrží.

Takže si o mě řekli? Proč? V mém portfoliu se nenajde nic, co by mě předurčovalo k práci na tradičním interiéru – vůbec nic. Nemůžu si pomoci, ale mám dojem, že to bude naprostá ztráta času. Měli by na tom dělat Patrick nebo Tom.

„Jo, a ohledně uvedení Lussa na trh,“ poznamenává Patrick a uklízí si hřeben, „investor hodlá za ten večírek ve střešním apartmá utratit hromadu peněz. Odvedla jsi tam kus skvělé práce, Avo.“ Patrick zároveň uznale pokývá hlavou a zakmitá obočím.

Reaguju začervenaním. „Děkuju.“ Na svou práci v Lussu jsem náležitě hrdá, je to největší úspěch v mé krátké kariéře. Nachází se v Docích svaté Kateřiny a s cenami v rozpětí od tří milionů za normální byt do deseti milionů za střešní apartmá, nás zařazuje do superligy. Pro design byl určující už samotný název stavby, italský luxus. Veškeré materiály, nábytek i umělecké předměty jsem poptala v Itálii a moc jsem si užila týden, kdy jsem tam organizovala dodávky. Příští pátek se koná večírek u příležitosti uvedení na trh, ale já vím, že už prodali střešní apartmá a šest dalších bytů, takže je to spíš vychloubačná párty.

„Udělala jsem si volno, takže jakmile bude pryč úklidovka, můžu to tam zkontrolovat.“ Listuju stránkami diáře až k příštímu pátku a znovu to ověřuju.

„Šikulka. Řekl jsem Victorii, aby tam byla v pět. Je to její první akce, tak jí ukaž, jak se to dělá. Já s Tomem dorazím v sedm.“

„Jasně.“

Patrick se vrací do své kanceláře a já si otevírám e-mail y a procházím je, abych je podle potřeby vymazala nebo na ně odpověděla.

V jedenáct si balím notebook a nakukuju do Patrickovy kanceláře. Něco zaujatě sleduje v počítači.

„Vyrážím,“ oznamuju mu, ale on jenom mávne rukou. Na cestě ven ještě zahlédnu Sally, která bojuje s kopírkou. „Tak zatím, Sal.“

„Ahoj,“ odpovídá, ale má tolik práce s vytahováním zaseknutých papírů, že se na mě ani nepodívá. Ta ženská je kalamita.

Vycházím ven na slunce a vyrážím k autu. Páteční polední špička je děs, ale jakmile jsem pryč z města, cesta mi ubíhá jedna radost. Stáhla jsem si střechu a společnost mi dělá Adele. Malá projížďka po venkově bude příjemným zakončením pracovního týdne.

Uhýbám z hlavní cesty do malé aleje, na jejímž konci se ocitám před tou největší branou, jakou jsem v životě viděla. Zlatá deska na jednom z pilířů hrdě oznamuje: Panské sídlo.

Týjo! Sundávám si sluneční brýle a nakukuju skrz bránu na šterkovou cestu širokou na tři auta, která se táhne snad na míle daleko; v hlavě se mi okamžitě vytváří představa usedlého majitele tohoto sídla s doutníkem v koutku úst. Vystupuju z auta a přecházím k bráně, abych se podívala po interkomu.

„Je za vámi.“ Málem vyletím z kůže, když se odnikud ozve hluboký hlas, který ostře rozčísne tichý venkovský vzduch.

Rozhlížím se kolem sebe. „Haló?“

„Tady.“

Otáčím se a zahlédnu interkom u příjezdové cesty. Úplně jsem ho minula. Vracím se k němu a mačkám tlačítko, abych se ohlásila. „Ava O'Sheaová, Rococo Union.“

„Já vím.“

Ohlédnu se a spatřím kameru nainstalovanou na bráně. „A pustíte mě dovnitř?“ zeptám se právě v okamžiku, kdy ticho kolem mě poruší zvuk kovového mechanismu. Brána se otevírá. „Dejte mi šanci,“ zabručím si pro sebe, když upaluju zpátky

k autu. Znovu nasedám do Mini a popojíždím k otevírajícímu se vjezdu. Mezitím si lámu hlavu, jak se proboha zbavím sklenky portského a doutníků, které tomu pitomci nepochybně rostou přímo ze zadku. Teď už se na to setkání teprve netěším. Namyšlený venkovský balící a jejich snobský zámky nejsou zrovna mým koníčkem.

Jakmile je brána pořádně otevřená, projíždím a zhruba po míli se dostávám na dokonale kruhové nádvoří. Sundávám si brýle a ohromeně zírám na obrovskou budovu tyčící se přede mnou. Je mimořádná.

Černé dveře – zdobené vysoce leštěným zlatým orámováním – jsou obklopené čtyřmi velkými arkýřovými okny, z nichž každé ohraničují tesané kamenné pilíře. Mohutné vápencové bloky společně s bujnými vavřínovými stromky lemujícími průčelí utvářejí charakter stavby; a jako vrchol všeho je uprostřed nádvoří vodotrysk chrlící nasvícené proudy vody. Celé to působí velmi impozantně.

Vypínám motor a bojuju s otevíráním dveří, abych se dostala z auta. Stojím, přidržuju se rámu a vzhlížím k té nádherné stavbě. A okamžitě mě napadá, že to musí být nějaký omyl. Tenhle objekt je ve skvělé kondici.

Trávníky jsou zelené, až oči přecházejí, dům vypadá, jako by se mu dostávalo dennodenní pozornosti, a dokonce i štěrk se zdá být pravidelně udržovaný. Pokud exteriér nevyžaduje žádnou péči, pak si nedovedu představit, co by mělo být potřeba uvnitř. Vzhlednu k tuctům okenních tabulek arkýřových oken a za všemi vidím prosvítat sametové závěsy. Mám chuť zavolat Patrickovi a zkontrolovat, jestli mám správnou adresu, ale na bráně skutečně visela tabulka s názvem Panské sídlo a ten mizera na druhém konci interkomu mě zjevně očekává.

Zatímco si promýšlím co dál, otevírají se dveře a v nich se objevuje ten největší muž, kterého jsem kdy spatřila. Uvolněným krokem přechází ke schodům a já sebou při pohledu na něj instinktivně cuknu a ukročím dozadu. Má černý oblek – nepochybně ušitý na míru, protože tohle rozhodně není konfekční velikost –, černou košili a černou kravatu. Kůži má v barvě tmavého ebenu, oholená hlava se mu leskne jako vyleštěná a oči má schované za slunečními brýlemi. Kdybych si měla v hlavě utvořit představu člověka, který vyjde ze dveří, tenhle chlap by to zcela určitě nebyl. Je to učiněná hora svalů a všechno na něm křičí: já jsem bodyguard. Najednou mě přepadá lehká obava, že jsem se ocitla v nějakém mafiánském doupěti, a snažím se vzpomenout si, jestli jsem do nové kabelky přendala nouzový alarm.

„Slečna O’Sheaová?“ protáhne.

Pod tíhou jeho značně objemného vzezření se celá scvrknu a v nervózním gestu mávnu rukou. „Zdravím,“ špitnu.

„Tudy,“ zabručí zhluboka, rázně kývne hlavou a vrací se zpátky do domu.

Zvažuju, že se otočím a uteču, ale probouzí se ve mně jistá troufalost a smysl pro nebezpečí, a to zase vyvolává touhu zjistit, co se nachází za těmi dveřmi. Beru si kabelku, zavírám auto a stoupám po schodech, abych překročila práh domu a vešla do rozlehlé vstupní haly. Rozhlížím se ohromným prostorem a okamžitě mě zaujme velké točité schodiště vedoucí do prvního patra.

Hala je zařízená v okázalém, luxusním a *velmi* výrazném stylu. Tóny temné modři střídá šedobéžová s doteky zlatavé a dřevěné zařízení společně s tmavými mahagonovými parketami navozují působivý a silně extravagantní dojem. Interiér je přesně takový, jak jsem očekávala, a ani zdaleka se nepřibližuje mému designérskému vkusu. Čím víc se kolem sebe dívám, tím méně si dovedu

představit, co by tu vůbec nějaký návrhář měl pohledávat. Patrick tvrdil, že si vyžádali mě osobně, což mě vedlo k myšlence, že chtějí modernizovat, ale jenom do té doby, než jsem zahlédla vnitřek. Vybavení plně odpovídá duchu doby, ve které se dům stavěl. Co tu k čertu dělám?

Goliáš míří doprava a já cupitám za ním, mé hnědé lodičky cestou do zadní části budovy výmluvně klapou po dřevěné podlaze.

Slyším tichou ozvěnu konverzace, a když mrknu vpravo, zaznamenávám množství lidí usazených u stolů; jedí, pijí a rozmlouvají spolu. Číšníci jim servírují pokrmy a nápoje a v pozadí zní vzdálený zpěv skupiny The Rat Pack. Nechápatě nakrčím čelo, ale pak mi to dochází. Je to hotel – luxusní venkovský hotel.

Už mi to začíná dávat smysl. Chtěla bych na tu hromadu svalů, co mě vede bůhvíkam, promluvit, ale on se ani jednou neohlédne, aby zkontroloval, jestli ho následuju. I když mu moje podpatky nejspíš prozrazují, že ano. Moc toho nenamluví a já ho podezírám, že i kdybych něco řekla, stejně by mi neodpověděl.

Pokračujeme kolem další dvojice zavřených dveří, až mě goliáš přivádí do jakési zimní zahrady – jasně prosvětlené místnosti, neuvěřitelně okázalého prostoru, který je rozdělen do několika sekcí k sezení s pohovkami, křesly a stoly. Celoplošné posuvné dveře vedou na pískovcem dlážděnou terasu a rozlehlý trávník. Je to skutečně úchvatné a já v duchu zalapám po dechu, když venku zahlédnu prosklenou stavbu, která kryje plavecký bazén. Vypadá to tady fantasticky, až se zachvěju při představě, kolik tu asi stojí jedna noc. Musí to mít pět hvězdiček – možná i víc.

Prošli jsme zimní zahradou a já jsem vedena dál nějakou chodbou. Nakonec goliáš zastavuje před kazetovými dveřmi. „Kancelář pana Warda,“ zahučí a vzhledem k jeho mamutím rozměrům překvapivě jemně zaklepe.

ODHALENÍ

„To je manažer?“ vyzvídám.

„Majitel,“ odpovídá a otevírá dveře, aby se jimi protáhl dovnitř.
„Pojďte dál.“

Na prahu lehce zaváhám, sleduju toho velkého chlapa, jak přede mnou postupuje dál do místnosti. Nakonec přinutím nohy k akci a taky vcházím dovnitř, cestou se rozhlížím po neméně luxusním zařízení kanceláře pana Warda.

2

„Jesse, je tu slečna O'Sheaová z Rococo Union,“ ohlašuje mě goliáš.

„Skvěle. Díky, Johne.“

Podvědomě se napřimuju, z úžasu mě to táhne přímo do stavu nejvyšší pohotovosti.

Muže, jenž právě promluvil, nevidím, je skrytý za rozložitým trupem bodyguarda, ale ten příjemně chraplavý hlas mě na místě zmrazil. Zcela určitě nepřipomíná hlas obtlouklého kuřáka doutníků v typické voskované bundě, pana Majitele venkovské usedlosti.

Goliáš, tedy John, jak už teď vím, ustupuje stranou a umožňuje mi prvně pohlédnout na pana Jesseho Warda.

Dobrý bože. Srdce mi prudce naráží do hrudní kosti a nervózní dech vylétá do závratných výšin. Najednou se cítím jako opilý a má ústa naprosto ignorují příkaz mozku říct *aspoň něco*. Prostě stojím a zírám na něj, zatímco on zírá na mě. Jeho zastřený hlas mě zaujal, ale pohled na něj... pohled na něj mě proměnil v nereagující rozklepané cosi.

Zvedá se ze židle a moje oči ho poslušně následují. Je velmi vysoký. Rukávy bílé košile má ležerně ohrnuté, ale povolená kravata mu stále visí kolem krku a její konec spočívá na široké hrudi.

Obchází masivní stůl a pomalu se ke mně blíží. A právě tehdy dostávám plný zásah. Těžce polknu. Ten muž je tak dokonalý, že to skoro bolí. Jeho tmavě plavé vlasy vypadají, jako by se pokusil uspořádat je do nějaké formy účesu a pak to vzdal. Oči má temně zelené, ale jasné a až moc pronikavé, a strniště, které pokrývá jeho ostře řezanou tvář, neskrývá nic z přitažlivých rysů pod ním. Je lehce opálený a prostě... Panebože, to je zbraň hromadného ničení. Tohle že je majitel venkovského sídla?

„Slečno O'Sheaová.“ Podává mi ruku, ale já tu svou nedokážu přesvědčit, aby se zvedla a sevřela jeho nabízenou. Je zkrátka příliš pohledný.

Protože jeho ruku nepřijímám, bere mě za obě ramena a pomalu se naklání, aby mě políbil; jeho rty se mi lehce otřou o rozpálenou tvář. Tuhnu ještě víc. Slyším, jak mi v uších burácí krev, a i když je jeho chování, vzhledem k tomu, že se jedná o obchodní schůzku, naprosto nepřijatelné, neudělám nic, abych ho zarazila. Jsem úplně mimo.

„Těší mě,“ pošeptá mi do ucha, což ještě ke všemu způsobí, že tiše vzdychnu. Musí cítit, jak jsem napjatá – a nemá to těžké, když jsem jako struna –, protože povoluje sevření a sklání obličej na mou úroveň, aby se mi zadíval přímo do očí. „Jste v pořádku?“ ověřuje si a v náznaku úsměvu zvedá jeden koutek úst. Všímám si ojedinelé vrásky, která mu brázdí čelo.

Vytrhávám se z absurdního transu, protože si náhle uvědomuju, že jsem ještě pořád nic neřekla. Všiml si, jak na něj reaguju? A co goliáš? Juknu po něm a vidím, že tam pořád nehnutě stojí, brýle na očích, ale vím jistě, že mě bedlivě sleduje. Dávám se do-

hromady a ustupuju, pryč od pana Warda a jeho silného vlivu. Ruce mu klesají zpátky podél těla.

„Dobrý den.“ Odkáslu si. „Ava. Jmenuji se Ava.“ Teď mu nabízím ruku já a pro změnu si dává načas on, jako by si nebyl jistý, jestli je to bezpečné. Ale přijímá ji... nakonec.

Pevně mě stiskne a já zaznamenávám, že má ruku navlhlou a nepatrně roztřesenou. A taky si všímám mravenčení, šířícího se z našich spojených dlaní, které v jeho neskutečné tváři vyvolá udivený výraz a kvůli kterému oba překvapeně ucukneme.

„Ava,“ zkouší si mé jméno na jazyku a mě stojí nesmírné úsilí potlačit další vzdech. Měl by přestat mluvit – okamžitě.

„Ano, Ava,“ potvrzuju. Teď pro změnu vypadá on, že prožívá svou malou nirvánu, zatímco já si začínám být vědoma své stoupající teploty.

Náhle jako by procítl. Strká si ruce do kapes kalhot a přitom lehce potřásá hlavou, potom o pár kroků ustupuje. „Díky, Johne,“ kývne na velíkána, který se pousměje, takže o něco změkčí své tvrdé rysy, a odejde.

Ocitám se o samotě s mužem, který ze mě učinil němou, nehybnou a do značné míry nepoužitelnou bytost.

Hlavou mi pokyne směrem ke dvěma hnědým pohovkám umístěným naproti sobě před výklenkem arkýřového okna. Mezi nimi je situován konferenční stolek. „Posadte se, prosím. Mohu vám nabídnout něco k pití?“ Odlepuje ode mě pohled a přechází ke skřínce, na které jsou v řadě vyrovnané nejrůznější láhve alkoholu. To nemyslí vážně, že ne? Vždyť je poledne. Dokonce i na mě je to brzy. Sleduju, jak u skříňky chvíli vyčkává, než se ke mně znovu otočí a vrhne na mě tázavý pohled.

„Ne, děkuji,“ odmítám a zároveň vrtím hlavou, čistě pro případ, že bych ze sebe nedostala ani slovo.

„Ani vodu?“ ujišťuje se a zase mu po rtech přelétne ten úsměv.

Ach bože, nedívej se na mě. „Tu si dám,“ usměju se nervózně.

Z vestavěné ledničky vyndává dvě láhve vody a obrací se zpátky ke mně, a to je ten okamžik, kdy konečně přesvědčím roztřesené nohy, aby mě donesly napříč místností až k jedné z pohovek.

„Avo?“ Zvuk jeho hlasu mě zasáhne takovým způsobem, že se zastavuju na místě.

Otáčím se čelem k němu. Což byl pravděpodobně špatný nápad. „Prosím?“

Zvedá koktejlovou sklenku. „Do skla?“

„Jistě.“ Teď už si o mně musí myslet, že se vůbec nechovám jako profesionál. Usazuju se na koženém sofa, z tašky vytahuju pracovní složku a telefon a obojí pokládám na stůl před sebou. Přitom si všímám, že se mi chvějí ruce.

Prokrista, ženská. Seber se! Předstírám, že si dělám poznámky, zatímco on přechází ke mně a staví mi vodu se sklenicí na stolek, načež si sedá naproti mně a opírá si kotník jedné nohy o koleno druhé. Pak si protáhne záda. Ten si teda dělá pohodlí. Ticho, které se potom mezi námi rozhostí, přímo křičí. Dál si píšu všechno a nic, jenom abych se vyvarovala pohledu na něj. Víím, že k němu budu muset ty oči nakonec zvednout a něco říct, jenže veškeré obvyklé průpovídky mi se zoufalým křikem uprchly z hlavy.

„Tak kde začneme?“ pronáší a nutí mě vzhlednout a vzít jeho dotaz na vědomí. On se usmívá, já omdlévám.

Dívá se na mě přes hrdlo láhve, kterou si zvedá k dokonalým rtům. Přerušuju náš oční kontakt a natahuju se, abych si nalila vodu do sklenky. Protože na sobě stále cítím jeho pohled, bojuju o vládu nad vlastními nervy. Tohle je fakt divný. Ještě nikdy na mě žádný muž tak nezapůsobil.

„Myslím, že byste mi nejprve měl říct, proč tu vlastně jsem.“ *Já mluvím!* Oplácím mu pohled a zvedám sklenici ze stolu.

„Prosím?“ ozve se tiše. Na čele se mu zase objevuje ta vráska. I s ní je pořád bezchybný.

„Bylo mi řečeno, že jste si vyžádal přímo mě,“ přitlačím na něj.

„To je pravda,“ přiznává prostě a znovu se usměje. A já musím odvrátit zrak.

Upíjím vodu, abych si zvlhčila vyschlá ústa, a dřív než se vrátím k jeho intenzivnímu pohledu, odkašlávám si. „A můžu se zeptat proč?“

„To můžete.“ Rozplétá si nohy a předklání se, aby odložil láhev na stůl a zapřel se lokty o kolena, jenže dál neříká nic. Copak mi neodpoví?

„Dobrá.“ Zavrtím se ve snaze ustát jeho upřený pohled. „Proč tedy?“

„Slyšel jsem na vás jen samou chválu.“

Cítím, jak se mi rozpalují tváře. „Děkuju. A kvůli čemu tu tedy jsem?“

„Přece kvůli návrhům,“ zasměje se a já se cítím zároveň hloupě i naštvaně. To si ze mě dělá srandu?

„Návrhům čeho konkrétně?“ naježím se. „Podle toho, co jsem viděla, je tu všechno v nejlepším pořádku.“ Určitě nechce takové krásné sídlo modernizovat. Venkovské nemovitosti možná nejsou mou silnou stránkou, ale když je vidím, dokážu jejich kvalitu rozpoznat.

„Děkuju za uznání,“ opáčí mírně. „Máte s sebou své portfolio?“

„Samozřejmě,“ odpovídám a sahám pro něj do tašky. Nedochozí mi, proč ho vlastně chce vidět. Není v něm žádná zmínka o práci, která by se dala s touto stavbou srovnávat.

Pokládám ho na stůl před něj a očekávám, že si ho otočí k sobě, ale k mému zděšení se jedním plynulým pohybem zvedá, obchází

stůl na mou stranu a skládá své atraktivní štíhlé tělo na pohovku vedle mě. Ježíšikriste. Voní přímo božsky – čistou vodou a mátou. Zadržuju dech.

Předklání se a otevírá složku. „Na to, abyste byla zavedenou designérkou, jste velmi mladá,“ přemítá, a pomalu obrací listy mého pracovního profilu.

Má pravdu, to jsem, a to jenom díky Patrickovi, který mi dal v rozvoji jeho podnikání volnou ruku. Během posledních čtyř let jsem dokončila školu, vybrala si práci v zavedené designérské kanceláři – která byla finančně stabilní, ale postrádala čerstvý vítr v moderních směrech – a jejím prostřednictvím si udělala jméno. Měla jsem štěstí, a taky je potřeba ocenit Patrickovu důvěru v mé schopnosti. To, společně s mou zakázkou v Lussu, je jediným důvodem, proč jsem už v šestadvaceti tam, kde jsem.

Zadívám se na jeho hezkou ruku, jejíž zápěstí zdobí skvostné černožlaté rolexky. „Kolik je vám let?“ vyhrknu. Proboha. Místo mozku mám nejspíš míchaná vejce, a vím, že jsem v obličejí právě dosáhla toho nejsytějšího odstínu rudé. Měla bych prostě mlčet. Kde se to ve mně sakra vzalo?

Vrhá na mě pronikavý pohled, jeho zelené oči se vpalují do mých. „Jednadvacet,“ odpovídá s kamennou tváří.

Uniká mi mírné odfrknutí a on v reakci na to tázavě zvedá obočí. „Promiňte,“ utrousím a zapichuju zrak do desky stolu. Jsem hrozně nervózní. Slyším, jak si ztěžka povzdechne; pravou rukou se vrací k otáčení listů v mé složce a levou nechává položenou na okraji stolu.

Všímám si, že na ní nemá snubní prsten. On není ženatý? Neuvěřitelné.

„Tohle se mi moc líbí,“ ukazuje na fotografie z Lussa.

„Nejsem si jistá, jestli by se moje práce na Lussu hodila sem,“ prohodím potichu. Je to hodně moderní, luxusní taky, to ano, ale příliš moderní.

Podívá se na mě. „To máte pravdu; já jenom říkám, že se mi to moc líbí.“

„Děkuju.“ Cítím, jak se mi barva v tvářích sytí ještě víc, protože mě na chvíli upřeně pozoruje, než se vrátí k prohlížení mého pracovního profilu.

Natahuju se pro vodu a odolávám pokušení vychrtnout si ji do obličeje, abych se ochladila, a málem tomu podlehnu, když se mi šev jeho kalhot otře o odhalené koleno. Rychle se posouvám, abych náš dotek přerušila; koutkem oka ale zahlédnu, jak se sotva znatelně uculí. On to udělal schválně. No tak to je síla.

„Máte tu toalety?“ vyhrknu, když pokládám sklenici na stolek a zároveň vstávám. Musím odejít a trochu se sebrat. Jsem totálně rozhozená.

Svížně se zvedá a dělá mi místo, abych mohla projít. „Skrz zimní zahradu a pak doleva,“ sděluje mi s úsměvem. Je si moc dobře vědom, jaký má na mě vliv. Jak se na mě usmívá, tak vědoucně – vsadila bych se, že se mu takových reakcí od žen dostává pořád.

„Děkuju.“ Provlékám se malou mezerou mezi jím a stolkem, což není tak snadné, protože se mi nepokouší udělat víc místa. Prakticky se o něj musím otřít, a to mě nutí zadržet dech, dokud nejsem z dosahu jeho těla.

Cestou ke dveřím na sobě cítím jeho oči, jak se mi provrtávají skrz šaty, a tak si protahuju krk, abych se nějak zbavila husiny, která mi na něm naskočila.

Nejistým krokem opouštím Wardovu kancelář a pokračuju chodbou k zimní zahradě. Za ní doklopýtám až na nehorázně nóbl příslušenství. Zapřená o jedno z umyvadel se zadívám

do zrcadla: „Ježiši, Avo, vzpamatuj se!“ vynadám znechuceně svému odrazu.

„Právě jste se s ním seznámila, vidíte?“

Prudce se obracím a ocitám se tváří v tvář atraktivní ženě, pravděpodobně podnikatelce, která si na druhé straně místnosti upravuje vlasy. Nemám tušení, co na to říct, faktem ale je, že potvrdila mé podezření – on má opravdu stejnou moc nad všemi ženami. Když můj mozek odmítne vyprodukovat jakoukoliv vhodnou odpověď, prostě se usměju.

Ona mi to pobaveně oplatí, plně si vědoma důvodu mého rozrušení, a opouští místnost. Kdybych necítila takovou horkost a nervozitu, možná bych se za svůj očividný stav i styděla. Jenže já *jsem* rozpálená, a taky velmi nervózní, takže to ponížení ignoruju, dopřávám si dechové cvičení a omývám si ruce luxusním tekutým mýdlem Noble Island. Měla jsem si s sebou vzít tašku. Mohla bych teď použít tyčinku na rty, které mám kvůli suchu v ústech celé rozpraskané.

Tak jo, musím se tam vrátit, dostat z něj podrobnosti ohledně zakázky a vypadnout odsud. Moje srdce už škemrá o trochu klidu. A navíc je mi hrozně trapně. Upravuju si sponky ve vlasech a vyražím zpátky do kanceláře pana Warda. Nejsem si jistá, zda pro něj budu schopná pracovat; na to na mě má moc velký vliv.

Než vejdu, zaklepu. Stále sedí na pohovce a studuje moje portfolio. Vzhledne a usměje se, a já vím, že je nejvyšší čas vzít nohy na ramena. Není zkrátka možné, abych s tímto mužem spolupracovala. Každíčká molekula inteligence, jakož i potenciál mého mozku ze mě vyprchaly na základě pouhé jeho přítomnosti. A nejhorší je, že on to ví.

Cestou ke stolku k sobě v duchu vedu povzbudivou řeč a snažím se ignorovat skutečnost, že sleduje každý můj krok. Opírá se

zády o pohovku, čímž mi naznačuje, abych se kolem něj protáhla zpátky na své místo, ale já to neudělám. Místo toho si sedám na kraj protější sedačky.

Tázavě na mě pohlédne. „Jste v pořádku?“

„Jistě, je mi fajn,“ odpovídám krátce. Stejně ví, co se mnou je. „Nechtěl byste mi ukázat prostory, o které vám jde, abychom mohli začít projednávat vaše požadavky?“ pokouším se do hlasu protlačit suverenitu. Prostě se řídím obvyklým protokolem. Nemám v nejmenším úmyslu tu zakázku vzít, ale nemůžu odsud jen tak odejít – i když je to velmi lákavá myšlenka.

Zvedá obočí, zjevně překvapený změnou mého přístupu. „Jasně.“ Vstává z gauče a přechází k pracovnímu stolu, aby si z něj vzal mobil, zatímco já si balím věci a ukládám je zpátky do tašky. Potom se podřizuju jeho gestu, abych vykročila ke dveřím jako první.

Rychle mě dohání a otevírá mi. S přehnanou džentlmenovou úklonou mi dveře přidrží dokořán. Zdvořile se usměje – i když vím, že je to jenom hra – a vstupuju do chodby, kterou se dávám směrem k zimní zahradě. Když mi položí dlaň na bedra, aby mě vedl, skoro se zadusím.

Na co si to hraje? Dělán, co umím, abych to ignorovala, ale snad jenom mrtvola by si nevšimla, jaký vliv na mě ten mužský má. A já vím, že si toho všiml i on. Kůži pod jeho rukou mám úplně horkou – téměř jistě mu skrz moje šaty hřeje do dlaně –, nedokážu ovládnout splašený dech a na chůzi musím vynakládat veškeré úsilí a schopnosti koordinace, které mám. Jsem politováníhodná troska, a je nadmíru zřejmé, že on si mou reakci náramně užívá. Nejspíš jsem dost k smíchu.

Naštvaná sama na sebe zrychluju, abych naše spojení přerušila, a zastavuju až na místě, kde se dá pokračovat dvěma různými směry.

Dohání mě a přes trávník mi ukazuje tenisové kurty. „Hrajete?“

Tak tomu se zasměju. A – světe, div se – zním přitom uvolněně. „Ne, nehraju.“ Umím běhat, ale to je tak všechno. Jakmile dostanu do ruky pátku, raketu nebo míč, je zaděláno na problém. Koutky úst se mu zvlí v úsměvu nad mou odezvou, zelená v očích mu zasvítí a ještě zdůrazní délku jeho velkolepých řas.

Taky se usměju, a v úžasu nad tím božským exemplářem chlapa mírně zavrtím hlavou. „A vy?“ opácím.

Pokračuje až do vstupní haly, já v závěsu za ním. „Čas od času se tomu nebráním, ale jinak jsem spíš na extrémní sporty.“ Zastavuje a já společně s ním.

Opravdu se zdá být v neskutečné formě a navíc je opálený. „Jaké extrémní sporty?“

„Hlavně snowboarding, ale zkoušel jsem i rafting na divoké vodě, bungee-jumping a seskoky s padákem. Jsem tak trochu závislý na adrenalinu. Rád cítím, jak mi pumpuje krev v žilách,“ říká, aniž by ze mě spustil rentgenový pohled. Museli by mě uspat, abych podnikla jednu z těch jeho pumpovacích radovánek. Radši si občas zaběhám.

„To je skutečně poněkud extrémní,“ připouštím a zároveň se znovu pokouším odhadnout jeho skutečný věk.

„Dokonce velmi,“ potvrzuje tiše. Opět mi vážne dech a taky musím zavřít oči; v duchu si spílám, jaký jsem ztracený případ. „Můžeme pokračovat?“ navrhuje, a já slyším, jak do jeho hlasu prosakuje smích.

Otevírám oči a čelím jeho intenzivnímu zelenému pohledu. „Jistě.“ Prála bych si, aby se na mě přestal takhle dívat. S pousmáním vchází do baru, kde se přátelským poplácáním po ramenou zdraví se dvěma muži. Oba jsou velice přitažliví a mladí – odhadem těsně pod třicet – a upíjejí z láhví piva.

„Chlapi, tohle je Ava. Avo, představuju vám Sama Kelta a Drewa Daviese.“

„Dobré odpoledne,“ broukne Drew. Je pohledný, určitým mužným způsobem. Černé vlasy má dokonale upravené, stejně jako oblek, a taky má bystrý pohled. Vypadá, že bude chytrý, takový sebejistý úspěšný typ.

„Těší mě,“ usměje se zdvořile.

„Vítejte v domě potěšení,“ zasměje se Sam a pozvedne svou láhev. „Můžu vás na něco pozvat?“

Koutkem oka postřehnu, že Ward nepatrně zavrtí hlavou a Sam se uchechtne. Je pravým opakem Drewa – nenucený pohodář ve starých riflích, triku Superdry a kečkách. Má troufalý výraz, podtržený dolíčkem na levé tváři. Jiskrné modré oči mu dodávají chlapecké vzezření a šedohnědé vlasy mu bez ladu a skladu spadají až k ramenům.

„Ne, ale děkuji,“ odmítám.

Kývne na Warda. „A tebe, Jesse?“

„Ne, v pohodě. Jdu Avě ukázat přístavbu. Bude pracovat na interiérech,“ usměje se na mě.

V duchu si odfrknu. Ani za nic, i kdybych mohla. Navíc trošičku předbíhá, ne? Ještě jsme vůbec nemluvili o ceně, podmínkách a dalších věcech, pokud mě paměť neklame.

„Už bylo načase. Nikdy tu není volný pokoj,“ utrousí Drew do láhve.

„A jaký bylo ubytování v Cortině, chlape?“ ptá se Sam Warda.

Ten usedá na jednu ze stoliček. „Skvělý. Italové to mají s lyžováním stejně na pohodu jako s životním stylem.“ Široce se usměje, a je to první pořádný úsměv od chvíle, co jsem ho poprvé spatřila – upřímný, bílý a mladistvý. Ten chlap je bůh.

„Vstával jsem pozdě, našel si pořádnou horu a tu jsem hobloval, dokud mě nohy unesly, pak jsem si dal siestu, pozdní večeři

a druhý den to všechno zopakoval,“ vypráví o tom nám všem, ale dívá se jenom na mě.

Nedokážu si pomoci a oplácím mu rozjařený úsměv. „Jste dobrý lyžař?“ ptám se, protože je to jediná věc, která mě v tu chvíli napadá. Řekla bych ale, že bude dobrý ve všem.

„Velmi,“ potvrzuje tiše. Přikývnu, naše pohledy se do sebe na chvíli zaklesnou, ale já uhýbám jako první. „Půjdem?“ pobídne mě. Vstává ze stoličky a pokyne rukou k východu.

„Jistě,“ souhlasím. Koneckonců jsem tu pracovně. A zatím jsem získala jenom nervozitu a náhled na extrémní sporty. Jsem jako v transu.

Obracím se na naše dva společníky u baru a věnuju jim úsměv na rozloučenou, při němž ke mně oba pozvednou své pití a dál pokračují v hovoru. Cestou ke dveřím vedoucím do vstupní haly ho cítím za sebou. Je příliš blízko, vnímám jeho vůni. Zavírám oči a posílám malou modlitbu k bohu, aby mě z toho dostal rychle, a pokud možno aspoň s *trochou* důstojnosti. Pan Jesse Ward je až příliš intenzivní, a to tříští mou pozornost na milion různých směrů.

„Tak, a teď se konečně dostaneme k věci.“ Začíná stoupat po širokém schodišti a já ho následuju až na rozlehlou podestu. „Tady jsou soukromé pokoje,“ ukazuje mi několik dveří, které tam ústí.

Dál se držím za něj a kochám se jeho postavou zezadu; a myslím, že má tu nejpřitažlivější chůzi, jakou jsem kdy měla tu čest vidět. Když se mi podaří odlepit oči od jeho parádních *zad*, spatřím minimálně dvacet dalších dveří, které v pravidelných rozestupech vedou do pokojů za nimi. Pokračujeme dál, až se ocitáme u dalšího širokého schodiště do druhého patra, u jehož paty se nachází překrásné vitrážové okno a klenutý průchod do jiného křídla budovy.

„To je ta přístavba.“ Procházíme průchodem do nové části sídla. „Tady bych potřeboval vaši pomoc,“ dodává a zastavuje se v ústí chodby, v níž je dalších deset dveří do nových pokojů.

„Tady je to úplně nové?“ ozvu se.

„Ano, uvnitř jsou jenom holé zdi, ale jsem si jistý, že to dokážete napravit. Pojdte, ukážu vám to.“

Prožívám totální ochromení, protože mě bere za ruku a vede chodbou až k úplně posledním dveřím. To je nepřípustné! Jeho dlaň je stále vlhká a jsem si jistá, že ta moje se v jeho sevření chvěje. Jeho přizvednuté obočí a mírné cuknutí koutku úst mi napovídá, že se nemýlím. Navíc v místě našeho doteku cítím něco jako silné proudění – rozechvívá mě to.

Otevírá dveře a uvádí mě do čerstvě omítnutého pokoje. Je prostorný a nová okna přesně odpovídají těm v původní části sídla. Ať už to budoval kdokoliv, odvedl kus dobré práce.

„Jsou všechny pokoje tak velké?“ zjišťuju a zároveň propínám prsty, dokud mou ruku nepustí. To se tak chová ke všem ženám?

„Ano.“

Přecházím do středu místnosti a rozhlížím se – má slušnou velikost. Zaznamenávám další dveře. „Příslušenství?“ ověřuju si a vydávám se k nim.

„Ano.“

Ty pokoje jsou obrovské, zvlášť na hotelové poměry. Dala by se s nimi podniknout spousta věcí. Byla bych nadšená, kdybych si neuvědomovala, co se ode mě očekává. Tohle není Lusso. Opouštím koupelnu a narážím na Warda, který se opírá o stěnu, ruce má v kapsách kalhot a pohled zastřený a ztěžklý, upřený přímo na mě. Bože můj, ten chlap je ztělesněním sexu. Jsem skoro zklamaná, že se v mé pracovní historii neobjevuje žádný tradiční design. Takže o takovou práci nemám nejmenší zájem.

„Nejsem si jistá, že jsem na tohle ta pravá osoba,“ poznamenám lítostivě, což je v pořádku, protože jistou lítost pociťuju. Je mi líto, že se nedokážu dát dohromady.

Zadívá se na mě, jeho temně zelené oči se snaží proniknout mým obranným valem a nutí mě přešlápnout z nohy na nohu. „Myslím, že máte přesně to, co potřebuju,“ přesvědčuje mě potichu.

„Ale já se odjakživa zabývám moderním designem.“ Znovu se rozhlížím kolem sebe a jen pomalu se vracím pohledem k jeho očím. „Jsem si jistá, že byste radši spolupracoval s Patrickem nebo Tomem. To oni se zaměřují na klasickou práci.“

Pár sekund mě pozoruje, pak jistým charakteristickým způsobem zavrtí hlavou a pohybem lopatek se odrazí od zdi. „Ale já chci vás.“

„Proč?“

„Vypadáte, že budete velmi dobrá.“

Při těch slovech mi uniká nedobrovolný hlasitý nádech. Nejsem si jistá, co si mám o jeho prohlášení myslet. Naráží na mé pracovní schopnosti, nebo na něco jiného? Protože způsob, jakým se na mě dívá, naznačuje, že mluví o tom druhém. A je si nějak moc jistý.

„Jaké jsou tedy vaše požadavky?“ ptám se, protože se na jinou reakci nezmůžu. Už zase se mi hrne krev do tváří.

Zvedá rty v náznaku úsměvu. „Smyslnost, intimita, luxus, stimulace, povzbuzení...“ odmlčí se a sleduje mou reakci.

Zamyšleně pokrčím čelo. To nejsou obvyklé nároky. Vůbec nezmínil relaxaci, užitek nebo praktičnost. „Dobře, a máte něco konkrétního, co bych měla zohlednit?“ dělám si širší obrázek. Proč se vůbec angažuju?

„Musí to zahrnovat velkou postel a spoustu dekorací na zdech,“ odpovídá bez rozmyšlení.

„Jaký druh dekorací?“

„Velké dřevěné. Jo, a taky k tomu musí ladit osvětlení.“

„Ladit k čemu?“ nedokážu potlačit svůj zmatek.

On se usměje a já se v tu chvíli měním na loužičku hormonů.
„Přece k celkovému zadání.“

Panebože, musí si myslet, že jsem mimo mísu. „Ano, to je samozřejmé.“ Vzhlednu a na stropě spatřím sérii kusových světél. Ta stavba je nová, ale tohle nejsou jenom dočasné objímky. „Taková jsou ve všech pokojích?“ vracím se pohledem k němu.

„Jistě, jsou tu jako základ.“ Jeho hlas je hluboký a svůdný. Nejsem si jistá, kolik toho ještě snesu.

Vyndávám si zakázkový formulář a začínám do něj zaznamenávat své postřehy. „Měla bych se držet nějakých konkrétních barev, nebo se naopak nějakých vyvarovat?“

„Ne, klidně se do toho položte.“

Prudce k němu zvedám oči. „Prosím?“

Věnuje mi další úsměv. „Prostě dělejte, jak myslíte.“

Tak jo, ale lehat si tu nebudu, protože tady už mě nikdo nevidí, ale musím získat co nejvíc informací, abych je mohla předat Patrickovi nebo Tomovi a tím projevila aspoň trochu snahy.

„Zmiňoval jste velkou postel. Měl jste na mysli nějaký konkrétní typ?“ pokračuju a snažím se udržet profesionalitu.

„Ne, jenom musí být hodně velká.“

Zarážím se v půlce poznámky, pomalu k němu stoupám pohledem a zjišťuju, že mě upřeně sleduje. Jsem z toho tak nějak hloupě nervózní. „A co textilie?“

„Jistě, spoustu.“ Dává se do pohybu mým směrem. „Líbí se mi vaše šaty, například,“ zašeptá.

A kruci, musím odsud vypadnout! „Díky,“ vypísknu a vyrážím ke dveřím. „Už mám vše, co potřebuju.“ To sice nemám, ale dál už tu zůstat nemůžu. Ten muž ze mě snad vysaje všechny smysly.

„Připravím vám nějaké návrhy.“ Vrážím do chodby a prchám směrem k podestě, ze které jsme přišli.

No to mě podrž, když jsem se dnes ráno vzbudila, tohle bylo to poslední, co jsem čekala. Snobské venkovské sídlo s vražedně pohledným majitelem navrch – to opravdu není moje denní rutina.

Dostávám se až k ústí schodiště, které celkem nerozumně sbíhám, vzhledem k tomu, že mám na nohou lodičky, a vcházím na parkety vstupní haly, přičemž marně přemýšlím, jak jsem se tu ocitla. Jsem úplně v háji.

„Těším se, až se mi ozvete, Avo.“ Je to jeho mužný hlas, co se mi přelije po kůži, když se ke mně pod schody připojuje a nabízí mi ruku na rozloučenou. Přijímám ji, protože se obávám, že když to neudělám, mohl by mě zase popadnout a políbit.

„Máte moc krásný hotel,“ oceňuju upřímně a lituju, že nemám v tašce náhradní kalhotky, šerpu přes oči, špunty do uší a brnění. Pak bych sem byla lépe připravená.

Zaraženě vyklene obočí, ale nepouští mě a pomalu mi potřásá rukou; a proudění procházející mezi našimi spojenými dlaněmi mi málem způsobuje křeč. „Mám moc krásný hotel,“ zopakuje zamýšleně. Proudění se mění v přímý elektrický zásah a já se mu reflexivně vytrhávám. Tázavě se na mě zadívá. „Bylo opravdu příjemné se s vámi setkat, Avo,“ zdůrazní slovo *opravdu*.

„Taky mi bylo potěšením,“ prakticky zašeptám.

Najednou zatěká očima a vtahuje si spodní ret mezi zuby. Jeho tělo se nakonec pohne směrem ke stolu uprostřed vstupní haly, sahá do obrovské kytice, která tomu kusu nábytku dominuje, a bere z ní jedinou bílou kalu. Chvilí ji pozoruje a pak mi ji nabízí. „Nenápadná elegance,“ podotkne mírně.

Nevím proč, možná proto, že už mám mozek na kaši, ale беру si ji. „Děkuju.“

Náhle prázdnou ruku si schovává do kapsy a dál na mě upírá zkoumavý pohled. „Bylo mi velkým potěšením.“ Jeho oči pak sklouznou k mým rtům. A já instinktivně ustupuju hned o několik kroků.

„Tady jsi!“ Z baru vychází nějaká žena a namíří si to přímo k Wardovi. Je atraktivní – blondýna se středně dlouhými sestříhanými vlasy a rudými plnými rty. Dává mu letmý polibek na tvář. „Připravený?“

Tak jo, řekla bych, že to bude jeho žena. Ale nezahlédla jsem prsten, takže možná přítelkyně? Ať tak či tak, zůstávám jako opářená, protože on na mě stále zírá, aniž by se pokusil jí odpovědět. Ona se otáčí, aby zkontrolovala, co ho tak zaměstnává, a podezíravě si mě měří. Okamžitě je mi nesympatická, a nemá to nic společného s mužem, kolem kterého se pne.

„A vy jste kdo?“ zapře falešně.

Neklidně se ošiju, mám pocit, jako by mě přistihla při něčem nemravném. Což je vlastně pravda. Právě jsem prožila extrémně nevíтанou reakci na jejího přítele. A navíc pociťuju nepochopitelný nával žárlivosti. Jak absurdní!

Sladce se na ni usměju. „Já jsem právě na odchodu. Na shledanou.“ Otáčím se, skoro utíkám ke dveřím a sbíhám ze schodů. S úlevou naskakuju do auta, a když mi plíce dostatečně poděkují za přísun vítaného vzduchu, zapírám se do sedadla a zahajuju uklidňující dechová cvičení.

Tohle budu muset přepustit Tomovi. Ale té pitomé myšlence se hned zasměju. Vždyť Tom je gay. Ward na něj bude mít naprosto stejný vliv jako na mě. Jenže ani když vím, že je Ward zadaný, nedokážu s ním pracovat. Nevěřicně kroutim hlavou a startuju auto.

Odjíždím šterkovou cestou a ve zpětném zrcátku sleduju, jak se impozantní sídlo za mnou zmenšuje a zmenšuje. A tam nad schody stojí pan Jesse Ward a dívá se, jak se vzdaluju.

„No konečně. Už jsem ti chtěla volat,“ vyčte mi Kate, aniž by ke mně zvedla oči od umisťování figurky na svatební dort, který dokončuje. Špičku jazyka si opírá o spodní ret. Tomu se musím usmát. „Máš chuť někam vyrazit?“ Ještě pořád se na mě nepodívala.

A to je dobře. Jsem si totiž jistá, že by jí moje tvář vyrazila jakýkoliv pokus o předstírání klidu. Po mém poledním setkání s jistým majitelem Panského sídla jsem stále rozrušená. Na to, abych se teď vypravovala někam ven, nemám sílu.

„Nemohly bychom se šetřit na zítra?“ navrhuju. Víím, že to bude obnášet láhev vína na gauči, ale aspoň si můžu oblíknout pyžamo a trochu se uvolnit. Po takovém dni je pro mě zklidnění myslí základní nutností. Bolí mě hlava a celý dlouhý den jsem nebyla schopná zkoncentrovat se.

„Není problém. Nech mě dodělat dort a jsem jenom tvoje.“ Otáčí ovocným dortem na stojánku a na polevu nanáší jedlé lepidlo. „Jaký byl den na venkově?“

Uchichtnu se. Co na to říct? Že jsem očekávala nabubřelého venkovského burana, ale potkala vražedně pohledného boha? Že si vyžádal jmenovitě mě, že mě jeho dotek měnil v roztavenou lávu, že jsem se mu nedokázala podívat do očí kvůli obavě z omdlení a že se mu líbily moje šaty? Místo toho pronesu jen: „Zajímavý.“

To už ke mně zvedá pohled. „Tak to vyklop,“ pobízí mě. V očích se jí zablýskne, než se zase skloní s jazykem prostrčeným mezi rty.

„Nebylo to zrovna něco, co bych čekala.“ Ve snaze působit nenuceně si sbírám z modrých šatů neviditelné smítko.

„Vynechej, cos čekala, a řekni mi, cos dostala.“ Přestává připevňovat nevěstu a ženicha na vrcholek dortu a zapichuje do mě pohled přimhouřených očí. Na špičce nosu má polevu, ale toho si teď nevšímám.

„Majitele,“ pokrčím rameny a v ruce si pohrávám s hnědým opaskem.

„Majitele?“ ujišťuje se a nevěřičně vytahuje horní ret.

„Přesně tak. Jesseho Warda, majitele.“ Oprašuju ze sebe další imaginární nečistotu.

„Jesseho Warda, majitele,“ napodobuje mě a ukazuje na jedno z křesílek s květinovým vzorem, které tu má. „Sedej, a hned! Proč se snažíš znít klidně? Vůbec ti to nejde, mimochodem. Tváře máš jako tuhle polevu.“ Namíří prst na dort ve tvaru hasičského vozu na kovovém regálu. „A pročpak nebyl pan Jesse Ward, majitel, to, cos čekala?“

Hroutím se do křesílka s taškou složenou v klíně, zatímco Kate zůstává stát a fuká si do dlaně rukojetí stěrky. Potom přichází ke mně a usedá naproti.

„Tak povídej,“ přitlačí na mě.

Pokrčím rameny. „Ten chlap je kus a moc dobře si to uvědomuje.“ Sleduju, jak se stěrka v její ruce rozpohybuje ve vyšším tempu. Kate chce víc. Miluje drama. Když jsme se rozcházeli s Mattem, byla první na scéně, aby nasákla atmosféru a podpořila kamarádku. Nemusela se ani obtěžovat. Byl to vzájemný, velmi přátelský a celkem nudný rozchod. Nelétaly talíře a sousedi nevolali policii.

„Kolik mu je?“ ptá se zvědavě.

Znovu zvedám ramena. „Říká, že dvacet jedna, ale ve skutečnosti je mu nejmíň o deset víc.“

„Ty ses ho zeptala?“ Kate padá čelist až do klína.

„Jo, uklouzlo mi to ve chvíli fatálního selhání mozkového filtru. Pyšná na to nejsem,“ zahučím. „Kate, já ze sebe udělala hotovou husu. Takhle na mě ještě žádný chlap nezapůsobil. Jenže tenhle... No, musela by ses za mě stydět.“

Z pusy jí ujede ostré uchechtnutí. „Avo, budu tě muset naučit společenskému chování!“ Prudce se zvrátí do křesla a pouští se do ochutnávání polevy ze stěrky.

„Buď tak hodná,“ zaúpím a natáhnu k ní ruku. Odevzdává mi stěrku a já si беру na starost její okraje. Bydlím s Kate měsíc a celou tu dobu jsem v podstatě živá z vína, polevy a dortového těsta. Rozhodně jsem po rozchodu netrpěla ztrátou chuti k jídlu. „Byl hrozně sebejistý,“ utrousím mezi jednotlivými líznutími.

„V čem například?“

„Například v tom, že naprosto přesně věděl, jak mě oslňuje. Musel na mě být příšerný pohled. Byla jsem ubohá.“

„Až tak?“

Zhnusená sama sebou pokyvují hlavou. „Až tak.“

„On zase bude ubohý v posteli,“ zadumá se Kate. „Jako všichni sexy chlapi. Co pro něj budeš dělat?“

„Nové ložnice v přístavbě. Myslela jsem, že jedu do normálního venkovského domu, ale ve skutečnosti to je mega luxusní hotel a lázně v jednom – Panské sídlo, slyšela jsi o něm?“

Kate nasazuje zamýšlený výraz. „Ne,“ odpovídá pak a zvedá se, aby vypnula troubu. „Můžu jet příště s tebou?“

„To teda nemůžeš, už se tam nevrátím. Nedokázala bych se mu znovu podívat do očí, ne po tom, jak jsem se předvedla.“ Vstávám a odkládám stěrku do prázdné mísy. „Přenechávám to Patrickovi. Máme víno?“

„V lednici.“

Odebíráme se nahoru do bytu, abychom se převlékli do pyžam. Tašku házím na postel a ona se přitom otevře. Vykoukne z ní květ kaly od Warda. Nenápadná elegance. беру ji do ruky a na pár okamžiků si s ní točím mezi prsty. Potom ji vyhazuju do odpadkového koše.

Do přehrávače zakládám nejnovější disk z půjčovny, usedám s Kate na gauč a pokouším se soustředit na film, jenže je to nemožné. Před očima mám totiž obrázek vysokého, štíhlého, zelenookého muže neurčitého věku s tmavě blond vlasy, chůzí šelmy a tunou sexuální přitažlivosti. Propadám dřímotě a v mysli stále dokola slyším: „Ale já chci vás.“

3

Po dvou doplňujících schůzkách s klienty a zastávce v Holland Parku v novém řadovém domě pana Mullera, kde zanechávám pár vzorků, se vracím do kanceláře, abych poslouchala Patrickovy nářky ohledně Irene. To se v pondělí ráno děje běžně, pokud tráví celou sobotu a neděli mimo kancelář se svou ženou.

Dovnitř vráží Tom s tím nejširším úsměvem na tváři a mně je okamžitě jasné, že si o víkendu někoho našel.

„Miláčku, moc jsi mi chyběla!“ Posílá mi vzdušný polibek a se stejným úmyslem se otáčí k Patrickovi, který ho zarazí gestem ruky: ani-o-tom-nepřemýšlej. Tom zakoulí očima – ani v nejmenším se ho to nedotklo – a plynule pokračuje až ke svému stolu.

„Dobré ráno, Tome,“ zdravím ho zvesela.

„Prožil jsem to nejšilenější dopoledne. Bainesovi už po tisíci změnili svůj velectěný názor. Musel jsem zrušit všechny objednávky a přesunout tucet řemeslníků.“ Rozladěně máchne rukama do vzduchu. „Taky jsem dostal blbou pokutu za parkování, protože jsem neměl za oknem povolenku na stání pro rezidenty, a jako vrchol všeho jsem si zatrhnul úplně nový svetr o to otrěsný zábradlí před Star-

bucks.“ Zatahá za vlněnou nitku na lemu svého svůdně růžového pulovru. „Krucí, jen se podívej! Já mám takový štěstí, že jsem si včera v noci vrznul, jinak bych se tu teď topil v depresi,“ kření se na mě.

Co jsem říkala?

Patrick se klidí pryč a přitom potřásá hlavou. Jeho pokusy usměrnit Tomovo chování tak, aby se víc hodilo do seriózní kanceláře, zcela selhaly. Teď už to vzdal.

„Byla to pěkná noc?“ vyzvídám.

„Přímo nádherná. Poznal jsem toho nejúžasnějšího muže. O víkendu mě bere do Národního historického muzea. Je to vědec. Jsme spřízněný duše, to je jistý.“

„Co se stalo s tvým osobním trenérem?“ To byla spřízněná duše minulého víkendu.

„Ani mi ho nepřipomínej, hotová katastrofa. Objevil se u mě v pátek večer s Hříšným tancem na dévéděčku a indickým jídlem pro dva v krabičce. Věřila bys tomu?“

„Jsem v šoku,“ dobírám si ho.

„Já teda byl. Nemusím snad dodávat, že se s ním už nesejdu. A co ty, miláčku? Co ten tvůj senzační expřítel?“ mrkne na mě. Tom svou náklonnost k Mattovi nikdy neskrýval, což u mě vyvolávalo smích, kdežto u Matta extrémní rozpaky.

„Má se dobře. Ještě pořád je ex a ještě pořád je na holky.“

„Jaká škoda. Dej mi vědět, až dostane rozum.“ Otáčí se a na odchodu si upravuje dokonale upravenou blondátou vlnu vlasů ve stylu Elvise.

„Sally,“ zavolám, „pošlu ti mailem výši poplatku za konzultaci u pana Warda. Můžeš mu to vyúčtovat ještě dnes?“

„Určitě, Avo. Sedmidenní splatnost?“

„Přesně tak. Děkuju.“ Obracím se zpátky ke stolu, u kterého si zkouším kombinace barevných odstínů, a sahám pro mobil,

protože se náhle rozdrnčel. Při pohledu na displej se ale málem skácím ze židle, když na něm spatřím jméno *Jesse*. Co to sakra je?

Já si jeho číslo neukládala – Patrick mi ho zatím nedal a po tom, co jsem mu v pátek tu zakázku předala, už ho ani nepotřebuju. Já se tam vrátit nehodlala, a to zcela vážně. A navíc bych si ho neukládala pod křestním jménem. Držím telefon v ruce a rozhlížím se po kanceláři, abych zjistila, jestli jeho vytrvalé vyzvánění nevzbudilo pozornost u mých kolegů. Nevzbudilo, a tak to nechávám dozvonit. Co po mně chce?

Vyrážím do Patrickovy kanceláře. Chci se ho zeptat, jestli už dal panu Wardovi vědět, že jsme mu přidělili někoho jiného, když se telefon rozezní znovu a přeruší tok mých myšlenek. S hlubokým nádechem hovor přijímám.

„Prosím?“ ohlašuju se a našťavaně si podupávám nohou, protože přitom zazním vystrašeně. Původně jsem chtěla působit sebejistě a přesvědčivě.

„Avo?“ Jeho zastřený hlas má na mé oslabené smysly stejný vliv jako v pátek. Aspoň že přes telefon nevidí, jak se klepu.

„S kým mluvím?“ Tak. Teď to znělo líp – profesionálněji, energičtěji a pevněji.

Zlehka se zasměje, a to mi ještě dodá. „Ale no tak, já vím, že odpověď už dávno znáte, protože jste si přečetla moje jméno na displeji.“ Až sebou trhnu. „Hrajete si na klidasku?“

Jak ví, že to vím? Ale pak mi něco dochází. „To vy jste mi uložil svůj kontakt do telefonu?“ zalapám po dechu. Kdy to stihnul? V duchu si znovu promítám naši schůzku až k okamžiku, kdy jsem odešla na toaletu a nechala své portfolio a telefon na stole. Nemůžu uvěřit tomu, že se mi hrabal v mobilu!

„Potřebuju vás mít po ruce.“

To ne. Patrick mu to zjevně neřekl. Ale i kdyby, cizím lidem se do telefonu neleze.

„O tom s vámi měl mluvit Patrick,“ informuju ho odměřeně. „Obávám se, že vám nemohu být k dispozici, ale Patrick vám se zakázkou pomůže velmi rád.“

„Ano, Patrick se mnou mluvil,“ odvětlí. Samou úlevou vydechnu, ale pak se zamračím. Proč teda volá mně? „Jsem si jistý, že by mi velmi rád pomohl, ale už si nejsem tak jistý, jak moc rád jeho pomoc přijmu.“

V údivu mi klesá brada. Co si o sobě myslí? To mi volá proto, aby mi řekl, že jsme ho tím nepotěšili? Zavírám pusku. „To je mi velice líto.“ V mém hlase ale žádná lítost není; spíš rozladěnost.

„Skutečně?“

Ne, vůbec mi to není líto, ale to mu vykládat nebudu. „Ano, skutečně.“ Ještě chci dodat, že bych nikdy nemohla pracovat s arrogantním, dobře vypadajícím zmetkem, jako je on, ale upouštím od toho. To by nebylo zrovna profesionální.

Slyším, jak si povzdechne. „Myslím, že neříkáte pravdu, Avo.“ Mé jméno zní z jeho úst jako samet a způsobuje mi povědomé mrazení. „Řekl bych, že se mi vyhýbáte.“ Svírám čelist tak silně, že mi hrozí její vykloubení. Má pravdu, samozřejmě. Probouzí ve mně totiž velmi znepokojivé pocity.

Ať tak či tak, nedám mu najevo, že se trefil. „Proč bych to dělala?“ kontruju suverénně.

„Prostě proto, že vás přitahuju.“

„Co prosím?“ vypravím ze sebe. Jeho sebevědomí se zřejmě dotýká nebes. Copak se ani trochu nestydí? A teď nejde o to, že je bohatý, ale opravdu bych musela být slepá, hluchá a blbá, aby mě to k němu netáhlo. Je synonymem pro mužskou dokonalost a zcela jasně si to uvědomuje.

Znovu vzdychne. „Říkal jsem, že...“

„Jistě, já vás slyšela,“ skáču mu do řeči. „Jenom nemůžu uvěřit tomu, že jste to řekl.“

Jsem prostě omráčená. Ten chlap má drahou polovičku, a přesto se mnou flirtuje? Musím se vrátit k profesionálnímu tónu a bleskově ten hovor ukončit.

„Omlouvám se, ale nebudu schopná vám s tou zakázkou pomoci,“ vyhrknu a s pohledem upřeným na telefon mačkám červené tlačítko.

To ode mě bylo dost neslušné a velmi neprofesionální, ale jeho přímočarost mě omráčila. Přenechat tu práci Patrickovi vypadá každou minutou jako lepší a lepší nápad.

V ruce mi završí mobil, když na něj přijde zpráva:

**Všiml jsem si, že jste to nepopřela.
Měla byste vědět, že je to vzájemné. Jx**

No ty vole! Ruku si připlácnu na pus, abych se zdržela hlasitých vulgarismů, které se mi z ní derou. Má pravdu, nepopřela jsem to. A *já že přitahuju jeho?* Jsem na něj trochu mladá, nebo on na mě moc starý? To je ale machýrek! Neodpovídám mu – nemám nejmenší tušení, co napsat.

Místo toho házím mobil do tašky a odcházím na oběd s Kate.

„To si děláš srandu!“ vykřikne Kate. Zírá na můj mobil a rusé vlasy v culíku se jí pohupují ze strany na stranu, jak vehementně vrtí hlavou. „Odepsala jsi mu?“

„Ne!“ zasměju se křečovitě.

„A on má přítelkyni?“

„Jo,“ přikývnu a významně vytáhnu obočí.

Pokládá můj telefon zpátky na stůl. „Ale to je škoda.“

Opravdu? Já mám pocit, že to věci spíš usnadňuje. Krásně to totiž přebíjí pocity a reakce, které ve mně ten chlap vyvolává. Kate je mnohem troufalejší než já. Odpověděla by mu něčím šokujícím a provokativním a pravděpodobně by způsobila vykloubení čelisi *jemu*. Je sebejistá, silná a odhodlaná, většinou odradí muže už na první schůzce – přežijí jenom ti nejlepší.

„Ani ne,“ utrousím a usrкну si vína, které jsem si drze dopřála už k obědu. „A stejně, je to teprve čtyři týdny, co jsem se rozešla s Mattem. Ani náhodou teď nechci žádnýho chlapa.“ Líbí se mi, jak odhodlaně zním. „Poprvé v životě si pořádně užívám, že jsem single a bezstarostná,“ dodávám. A opravdu to vypadá, že jsem poprvé v životě single. S Mattem jsem byla čtyři roky a před ním jsem měla tříletý vztah s Adamem.

„Už jsi toho kokota viděla?“ Při zmínce jména mého ex se Kateina tvář křiví odpořem.

Nemůže ho vystát a byla šťastná, že jsem se s ním rozešla. Když ho tenkrát přistihla v taxíku s kolegyní z práce, jenom mi potvrdila, co už jsem dávno věděla. Nemám zdání, proč jsem to tak dlouho ignorovala. Poté, co jsem ho chladnokrevně konfrontovala, začal se překotně omlouvat a málem to s ním seklo, když jsem mu oznámila, že je mi to vlastně jedno. A taky že bylo, k mému velkému překvapení. Ten vztah zkrátka vyčpěl, a Matt byl evidentně stejného názoru.

„Ne,“ ujišťuju ji.

„Prostě si užíváme, že jo?“ Zazubí se na mě, zrovna když se k nám blíží číšník s jídlem.

„Jenom si odskočím.“ Zvedám se a nechávám ji labužnický máčet hranolky v dresinku.

Když jsem hotová, stojím u zrcadla, znovu si nanáším lesk na rty a čechrám vlasy. Dnes se chovají slušně, volně mi splývají

dolů podél ramen. Uhlazuju si třičtvrtěční černé kalhoty, odstraňuju pár vlasů z krémové blůzky a vracím se do baru. Vtom mi zazvoní mobil a tak ho lovím z tašky, jenom abych zakoulela očima, když spatřím, že je to zase on. Pravděpodobně se diví, kde je odpověď na jeho nemístnou zprávu. Tuhle hru s ním hrát nebudu.

„Odpal!“ rozlítím se na drnčící mobil, vymáčknu ho, hodím zpátky do tašky a pokračuju dál chodbou. „Proboha, omlouvám se!“ vyjeknu, když vrazím přímo do něčí hrudi.

Ta hrud' je velmi pevná, a čerstvý závan svěží vůně připomínající vodu, který mě obejmě, je mi nějak povědomý. Nohy se odmítají hnout z místa, a je mi jasné, co uvidím, až vzhlednu. Jeho paže se mi už ovinula kolem pasu, aby mě podepřela, oči mám na úrovni jeho klíčních kostí, takže vidím, jak mu pod košilí tlučí srdce.

„Odpal?“ utrousí tiše. „Jsem raněn.“

Vymaňuju se z jeho sevření a pokouším se ovládnout. Vypadá neodolatelně, v uhlově černém obleku a nažehlené bílé košili. Zasměju se své neschopnosti zvednout oči od jeho torza, protože se bojím, že by mě mohl svým uhrančivým zeleným pohledem zhy-pnotizovat.

„Je tu snad něco k smíchu?“ diví se. Myslím, že naráží na můj náhlý výbuch, ale neodvážuju se na něj pohlédnout, takže to nemůžu potvrdit s jistotou.

„Omlouvám se. Nedívala jsem se na cestu.“ Ustupuju stranou, ale on mě chytá za loket a zabraňuje mi v úprku.

„Řekni mi jenom jedno, Avo.“ Jeho hlas zabrnká na mé rozjitřené smysly a já se přistihuju při tom, jak mu očima putuju vzhůru po těle, abych se konečně střetla s jeho pohledem. Tváří se vážně, ale i tak je nádherný. „Jak hlasitě bys křičela, kdybys si to s tebou rozdala?“

COŽE? „No dovolte!“ vyprsknu navzdory tomu, že mám jazyk jako z olova.

Napůl se usměje nad mým ohromeným výrazem a přiloží mi ukazováček k bradě, aby mi zavřel pusu. „Nechám tě o tom přemýšlet.“ A pouští můj loket.

Šlehnu po něm pohoršeným pohledem a klidím se zpátky ke stolu tak jistou chůzí, jakou mi mé náhle nespolehlivé nohy dovolují. Hroutím se na židli a bez váhání do sebe obracím celou sklenici vína, abych si svlažila vyprahlá ústa.

Když se kouknu na Kate, má spuštěnou čelist, takže jí v puse vidím napůl rozkousané hranolky. Není to zrovna hezký pohled. „Kdo to krucinál byl?“ vydoluje ze sebe skrz jídlo.

„Kdo jako?“ rozhlédnu se kolem sebe a předstírám nechápavost.

„On.“ Ukáže na něj vidličkou. „Koukni!“

„Viděla jsem, a nevím,“ procedím.

„Jde sem. Víš určitě, že ho neznáš? No to mě podrž, je to kus!“ Podívá se na mě a já vyhýbavě pokrčím rameny. Z šunkového sendviče vytahuju kousek čouhajícího salátu a začínám ho po stranách ozdibovat. Jsem celá napjatá, protože vím, že *on* se blíží. Kate totiž stoupá pohledem, aby mohla sledovat jeho narůstající siluetu. A moc bych si přála, aby zavřela tu svou nevymáchanou pusu!

„Dámy.“ Jeho hluboký podmanivý hlas mě zašimrá na kůži a to mi na klidu nepřidá.

„Zdravíčko,“ odpovídá Kate a rychle žvýká, aby se zbavila překážky a mohla mluvit.

„Avo?“ dožaduje se mé pozornosti a já k němu mávnu listem salátu, abych ho vzala na vědomí, aniž bych se na něj musela podívat. Tiše se zasměje. Koutkem oka spatřím, jak se vedle mě

spouští do dřepu, ale i tak se na něj odmítám podívat. Jednu ruku si pokládá na stůl a já slyším Kate kašlat a prskat zbytky jídla, co má v puse. „Takhle je to lepší,“ broukne on. Na tváři cítím jeho dech.

Neochotně zvedám pohled a zjišťuju, že na mě Kate civí s otevřenou pusou – už zase – celá vykulená a s výrazem ano-je-tam-pořád-tak-už-*mluv*-ty-idiote! Jenže mě nic nenapadá. Ten chlap ze mě opět udělal nepoužitelné cosi.

Slyším, jak si povzdychne. „Jsem Jesse Ward, těší mě.“ Vidím, jak natahuje ruku přes stůl a Kate ji dychtivě přijímá.

„Jesse?“ vyhrkne. „Aha! *Jesse*.“ A cítím, jak se na mě vyčítavě koukne. „Já jsem Kate. Ava se mi zmínila, že vlastníte fajnový hotel.“

Zamračím se na ni přes stůl.

„Aha, takže se o mně zmínila?“ ptá se měkce. Ani se na něj nemusím dívat, abych věděla, že se mu nad tou novinkou rozlil po tváři samolibý spokojený úsměv. „To by mě zajímalo, co dalšího ještě zmínila.“

„Sem tam něco,“ pozlobí ho Kate nenuceně.

„Sem tam něco,“ zopakuje on potichu.

„Jak říkám, sem tam něco,“ potvrzuje ona.

Mám po krk té nesmyslné malé výměny, kterou si oba evidentně užívají. Beru situaci do vlastních rukou a konečně k němu obracím oči. „Bylo milé vás vidět. Na shledanou.“

Naše pohledy se do sebe okamžitě zaklesnou, jeho zelené oči, tak temné, zastřené a žádoucí mě nekompromisně ruínují. Vnímám, jak mu zakolísá dech, a to přitáhne můj zrak k jeho ústům. Rty má vlhké a pootevřené, pomalu mezi nimi prostrkává špičku jazyka a lenivě jí přejíždí po tom spodním. Nedokážu od něj odtrhnout pohled, a bez jakéhokoliv mého přičinění si můj vlastní

jazyk vyrazí na malou dobrodružnou cestu po spodním rtu. Absolutně to zrazuje mé úsilí vypadat nad věcí.

Tohle je šílený. Tohle... ať už je to cokoliv... prostě je to šílený. On je tak sebevědomý a arogantní, jenže na to má pravděpodobně svaté právo. A já si zoufale přeju, aby na mě *neměl* takový vliv.

„Milé?“ Nakloní se dopředu a sevře mi stehno, takže mě přelije vlna horka, která kulminuje přímo v mém klíně. Pohnu nohama a přitisknu je k sobě, abych zmírnila pulsy, které se hrozí proměnit v tepavý chtíč. „Napadá mě spousta slov, Avo. *Milé* mezi ně nepatří. Ještě tu mou otázku zvažte.“

Dobrý Bože! Ztěžka polknu, když se ke mně nakloní a přitiskne mi vlhké rty na tvář; a zůstává tak nekonečně dlouho. Zatínám zuby, protože odolávám nutkání se k němu otočit.

„Už brzy,“ zašeptá. A je to příslib. Pouští mé strnulé stehno a zvedá se. „Bylo mi potěšením, Kate.“

„Hmm, mně taky,“ reaguje moje takzvaná kamarádka hlubokomyslně.

Ward odchází do zadní části baru. A pane jo, ta jeho rozhodná chůze je sexy až k zbláznění. Zavírám oči, abych se vzpamatovala, protože můj zdravý rozum se právě roztekl po místní podlaze. Tohle je beznaděj. Obracím se zpátky na Kate, která na mě upře vyčítavý modrý pohled, jako by mi právě narostly tesáky.

Pak jí ale obočí vystřelí až k hranici vlasů. „No do prdele, to teda byla síla!“ vyhrkne na mě přes stůl.

„Myslíš?“ Postrkuju sendvič po talíři.

„Hele, radši s tím blbým mlžením přestaň hned, než ti tuhle vidličku píchnu do zadku tak hluboko, že budeš žvejkat kov. Jakou otázku to máš zvažovat?“ A zní velmi hrozivě.

„Nemám tušení,“ odbývám ji vyhýbavě. „Hele, je atraktivní, je arogantní a má přítelkyni,“ kalím vodu dál.

Načež Kate dlouze a velmi hlasitě hvízdne. „S něčím takovým jsem se nikdy předtím nesetkala. Už jsem o tom slyšela, ale nikdy jsem to neviděla na vlastní oči.“

„O čem to mluvíš?“ šteknu.

Nakloní se přes stůl, celá vážná. „Avo, míra sexuálního napětí mezi tebou a tím mužem byla tak intenzivní, že jsem z toho byla vzrušená i já!“ Zasměje se. „On tě chce, a hodně. Nemohl by se vyjádřit jasněji, ani kdyby tě ojel na tamtom kulečnickovém stole.“ Ukáže na něj a já se tam opravdu podívám.

„Něco si namlouváš,“ odfrknu si.

„Viděla jsem tu zprávu na mobilu a teď i jeho naživo. Je žhavý... na staršího muže,“ pokrčí rameny.

„Nemám zájem.“

„Ha! Jen si to dál namlouvej.“

Vracím se do kanceláře a zbytek dne trávím snahou pracovat, ovšem s nulovým výsledkem. Točím si s propiskou, tucetkrát jdu na dámy a taky předstírám, že naslouchám Tomovu mletí o Gay Pride a věcech s tím souvisejících. Telefon mi za tu dobu zvoní celkem čtyřikrát, pokaždé Jesse Ward, a já pokaždé hovor odmítám. Jeho neodbytnost a smělost mě udivuje.

Jsem šťastná a spokojená ohledně znovunabyté svobody a nemám ani náhodou v úmyslu nechat si své plány na nezávislost a bezstarostnost zničit. Nezapletu se s žádným pohledným neznámým, bez ohledu na to, jak moc mě to láká. Stejně je na mě moc starý, a co víc, je evidentně zadaný. Což jenom potvrzuje, že si jde neústupně za svým. To není typ muže, ke kterému bych chtěla být přitahována, zvlášť po Mattovi a jeho nevěře. Potřebuju muže, který bude věrný, starostlivý a bude si mě hledět – taky pokud možno trochu blíž mému věku.

Na mobil mi přichází textovka a já se cuknutím vytrhávám z roztěkaných myšlenek. Víím, kdo to je dřív, než se podívám.

**Být odmítaný není právě hezké.
Proč nepřijímáte mé hovory? Jx**

Tiše se zasměju, takže přitáhnu pozornost Victorie, která se probírá kartotékou u mého stolu. Pozvedne své dokonale upravené obočí. To bych řekla, že není zvyklý na odmítnutí. „Kate,“ nabízím Victorii vysvětlení. Zdá se, že to zabralo, protože se vrací k hledání.

Mělo by mu být jasné, proč nepřijímám ty jeho pitomý hovory. Nechci s ním mluvit a – mám-li být upřímná – moc nevěřím svému tělu, když jsem mu nablízku. Vypadá to, že na jeho přítomnost reaguje, aniž by se poradilo s mozkiem, a to by mohlo být opravdu nebezpečné.

Znovu mi zvoní telefon a já to rychle pokládám. Já se ho snad nikdy nezbavím. Musím být nemilosrdná.

**Pokud potřebujete prodiskutovat své požadavky,
měl byste volat Patrickovi, ne mně.**

Tak. Teď už by mu to mohlo dojít. Odkládám telefon, pevně odhodlaná pustit se do práce, ale ten znovu pípne. Bleskově po něm sáhnu a do druhé ruky si беру hrnek s kafem.

**Mým požadavkem je donutit tě křičet.
Nemyslím, že by mi s tím mohl Patrick pomoci.
Mám chuť strčit si do pusy roubík, jen na to pomyslím.
To je ale nápad... Neměl bych ti nasadit roubík? Jx**

Zakuckám se, až rozprsknu kafe po celém stole. Ten drzý bastard! Jak může být tak bezostyšný a oprsklý? Vypínám si zvonění a znechuceně odhazuju mobil na stůl. Ani se nenamáhám mu odpovědět. To by ho jenom povzbudilo. Mezi sebevědomím a arogancí je tenká hranice, a Jesse Ward ji překročil nejmíň o tři metry. Je mi té jeho našpulené ženské líto. Jestlipak ví, že ten její svádí mladý holky?

Zahlédnu, jak se displej telefonu znovu rozsvěcí a tak po něm hrábnu, abych ho zhasla, než přiláká něčí pozornost. Otevírám horní šuplík, strkám ho dovnitř a dopáleně ho zabouchnu.

Činím ubohý pokus odvést aspoň nějakou práci, ale jsem příliš rozrušená. V e-mailech, jež bezmyšlenkovitě vyfukávám na klávesnici, se záhadně objevují podivná slova, která nemají v pracovní korespondenci co pohledávat. Když zazvoní pevná linka do kanceláře, vzhlednu a zjišťuju, že Sally nesedí u svého stolu.

A tak to беру já. „Dobré odpoledne, Rococo Union.“

„Nezavěšujte!“ vyhrkne do sluchátka tak důrazně, až se na židli narovná. Dokonce i jeho naléhavý hlas mi způsobuje husí kůže. „Avo, je mi to doopravdy moc líto.“

„Neříkejte.“ Nedokážu v hlase potlačit překvapení. Jesse Ward nepůsobí jako muž, který by se bůhvíjak rád omlouval.

„Říkám, a myslím to vážně. Cítíte se kvůli mně nepříjemně. Zašel jsem až příliš daleko.“ Zní dost upřímně. „Znervózňoval jsem vás. Prosím, přijměte mou omluvu.“

Neřekla bych, že mě jeho nestoudné chování a poznámky znervózňovaly. Spíš jsem byla v šoku. I když předpokládám, že by se našel někdo, na koho by jeho suverénnost udělala dojem. „V pořádku,“ řeknu váhavě. „Takže už mě nechcete donutit křičet a nasazovat mi roubík?“